



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. H. N.,
e.č. X
st. přísl. X
t.č. pobytem X

zastoupena: Mgr. Ing. P. K. C.
obecný zmocněnec
bytem V. 21, P. 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018 , č. j. OAM-844/ZA-ZA11-HA08-2018,

takto:

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žalobkyně n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-844/ZA-ZA11-HA08-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci, včetně obsahu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dalších listin založených ve spisu. Dále se v kontextu jednotlivých zpráv a informací o zemi původu zabýval podrobně zákonnými důvody pro udělení některé z forem azylu.
3. Ohledně otázky možného pronásledování žalobkyně žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žádné takové potíže žalobkyně neuvedla. Žalobkyně v průběhu správního řízení vyjádřila svou obecnou nespokojenost se situací v zemi jejího původu a deklarovala, že ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany usiluje o legální pobyt v ČR, aby zde mohla setrvat poté, co jí bylo zrušeno pobytové povolení. V dřívější době v ČR disponovala pobytovým oprávněním za účelem podnikání, o které v důsledku nepovoleného zaměstnání v roce 2014 přišla. Začala řešit svou situaci a v roce 2018, kdy na radu zmocněnce požádala kvůli legálnímu pobytu v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Sdělila, že jí v návratu do vlasti jí nebrání žádné překážky a ničeho se ve Vietnamu neobává, ale hodlá zůstat v ČR a dále vydělávat peníze.
4. Ohledně deklarované nespokojenosti v zemi jejího původu žalovaný uvedl, že tato nespokojenost není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Žalobkyně potvrdila, že za dobu svého pobytu ve vlasti před svým odchodem v roce 2008 nečelila žádné represí vůči své osobě ze strany vietnamských státních orgánů a taktéž ani v době svých návštěv vlasti v letech 2012, 2016 a 2018 neměla v této souvislosti naprosto žádné potíže. Jak sama vypověděla, s vietnamským komunistickým režimem vnitřně sice nebyla v souladu, nicméně o této kontroverzi se nikdo nedozvěděl, neboť si ji žalobkyně nechala pro sebe, nijak se veřejně neprezentovala. Žalovaný poukázal na to, že vietnamské orgány nejevily o osobu žalobkyně žádný zájem před odjezdem z vlasti v roce 2008 či v době jejich opakovaných návštěv Vietnamu.
5. Žalovaný dále upozornil, že řízení o udělení mezinárodní ochrany není prostředkem k legalizaci pobytu na území ČR. Žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, a nikoliv prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně požádala o

- udělení mezinárodní ochrany až po čtyřech letech poté, co přišla o pobytové oprávnění a hrozilo jí reálně vycestování z českého území.
6. Ekonomické potíže v zemi původu podle žalovaného nemohou činit z žalobkyně uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalovaný poukázal též na program dobrovolných návratů Mezinárodní organizace pro migraci (IOM). Žalovaný připomněl, že ve Vietnamu má žalobkyně manžela a své čtyři zletilé děti. Žalovaný dále vyloučil, že by byly splněny podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu.
 7. Dále se zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. Nenalezl však žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Podrobně vyložil obsah informace Human Rights Watch – Výroční zpráva 2018 (Vietnam), Informace OAMP (Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. 11. 2017) a zprávu Freedom House Svoboda ve světě (2017). Žalovaný k tomu poznamenal, že vietnamští občané, kteří jsou repatriováni poté, co se snažili získat azyl v zahraničí, mohou být šikanováni nebo uvězněni podle trestního zákoníku. To však nesouvisí s případem žalobkyně, neboť ta z vlasti vycestovala zcela legálně a bez problémů se několikrát do Vietnamu vrátila.
 8. Podle názoru žalovaného vietnamské orgány nejevily o osobu žalobkyně žádný zájem v době jejího odjezdu z vlasti ani před ním, a vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla aktivním kritikem vietnamského režimu, nemá žalovaný žádný důvod domnívat se, že by se stala terčem jejich zájmu po jejím návratu do vlasti.
 9. Žalobkyni tedy nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal v případném vycestování žalobkyně ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného ve správním řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z jejích rodinných příslušníků, a proto žalobkyně nesplnila důvody ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14b zákona o azylu.

III. Žaloba

10. Žalobkyně uplatnila proti napadenému rozhodnutí následující žalobní body. Předně uvedla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu jí byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, neboť znění odůvodnění je zmatečné. Žalovaný nevysvětlil, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl a poukázal pouze na výsledky pohovoru se žalobkyní.
11. Žalobkyně má za to, že žalovaný nevyvíjel dostatečnou snahu po zjištění skutečného stavu věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, přičemž nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu). Napadené rozhodnutí není přesvědčivé a neobsahuje ani všechny náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 správního řádu.
12. Žalobkyně odkázala na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a uvedla, že žalovaný postupoval rovněž v rozporu se zákazem libovůle. V tomto ohledu poukázala na

judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52 týkající se limitů správního uvážení.

13. Žalobkyně se cítí býti zkrácena na svých právech tím, že žalovaný rozhodl v přímém rozporu s ustanoveními zákona o azylu a měl se zabývat podrobněji otázkou osobní situace žalobkyně v zemi původu tak, jak ji popsal během řízení o udělení azylu. Má za to, že její důvody jsou pro udělení azylu dostačující, a proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobkyně shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.
15. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobkyně. V podrobnostech žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.
16. K námitce žalobkyně ohledně toho, že rozhodnutí správního orgánu je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu, žalovaný uvádí, že se situací žalobkyně dostatečně zabýval. Žalovaný důkladně posoudil všechny skutečnosti, které měl k dispozici. Podrobně se zabýval situací žalobkyně a také situací v zemi jejího původu. K námitce žalobkyně ohledně toho, že řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, mělo vady (bez toho, že je v žalobě nespecifikuje), žalovaný uvádí, že během správního řízení postupoval v souladu s platnými zákony a správním řádem a že z jeho strany v tomto ohledu nedošlo k žádnému pochybení.
17. K námitce žalobkyně ohledně toho, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu jí byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, neboť znění odůvodnění je zmatečné a nevyplývá z něj, ke kterému z vyjádření žalobkyně žalovaný přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval, žalovaný uvádí, že se zabýval všemi v řízení uvedenými důvody a došel k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně pouze uvedla, že ve Vietnamu je zlý režim, ve kterém obyčejný člověk nemá žádná práva. Ona sama však se státními orgány nikdy žádný konkrétní problém neměla. Rovněž Vietnam několikrát během svého pobytu v ČR navštívila a nijak jí nebylo bráněno z vlasti vycestovat. Žalobkyně v žalobě ostatně nespecifikuje, kterými důvody jí uvedenými se žalovaný nezabýval.
18. K námitce žalobkyně ohledně toho, že žalovaný pouze poukazuje na pohovor s ní, žalovaný uvedl, že informace, které žalobkyně během pohovoru uvedla, považuje

za klíčové pro správní řízení. Jmenovaná neuvedla jedinou skutečnost, která by byla azylově relevantní. Naopak uvedla, že v zemi původu nikdy neměla žádné problémy se státními institucemi a také uvedla, že udělení mezinárodní ochrany je jediná možnost, jak by si mohla v ČR legalizovat pobyt. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Žalobkyně dne 11. 10. 2018 sdělila údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kde mj. uvedla, že nebyla nikdy politicky aktivní ani členkou žádné politické strany ani organizace. V protokolu o pohovoru téhož dne uvedla, že má čtyři děti a musela jet do zahraničí vydělávat peníze, aby je uživila. Do ČR přijela za účelem podnikání. Od roku 2008 se vrátila již třikrát do Vietnamu v letech 2012, 2016 a 2018 vždy cca na měsíc a půl. Pobývala během návštěv u rodiny a nikdy nečelila žádným potížím. Jejím návratu do Vietnamu nic nebrání. Nicméně rovněž uvedla, že ve Vietnamu je zlý režim, který neuznává. Nemůže totiž říkat veřejně, co si myslí. Svůj nesouhlas si však vždy nechávala pro sebe a s režimem ve Vietnamu neměla žádné problémy. V ČR měla povolený pobyt do roku 2014, poté pracovala nelegálně a o pobyt přišla. Měla vydaný výjezdní příkaz do 2. 10. 2018, ale nevystavovala a na radu advokáta požádala o mezinárodní ochranu.
20. Ve spisu jsou založeny zprávy o zemi původu žalobkyně, zejm. informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) Vietnam. Údaje o zemi, dále informace MZV USA ze dne 20. 4. 2018 Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 a dále Informace OAMP Vietnam ze dne 24. 8. 2018 „Bezpečnostní a politická situace v zemi“, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, které žalovaný vyložil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Při seznámení s podklady žalobkyně uvedla, že se s těmito materiály nechce seznámit a nechce doplnit další podklady ani informace. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

25. Žaloba **není důvodná.**
26. Za stěžejní námitku žalobkyně lze označit jeho tvrzení, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s uváděnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, což způsobuje podle jeho názoru nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Jakkoliv žalobkyně ve své žalobě hovoří pouze o neudělení azylu, z kontextu její argumentace i citovaných ustanovení vyplývá, že má na mysli též neudělení doplňkové ochrany. Krajský soud tedy vztáhl uplatněné žalobní námitky k neudělení mezinárodní ochrany v obou jejích podobách.
27. S ohledem na obsah správního spisu považuje krajský soud za nesporné, že žalobkyně vycestovala ze své vlasti z ekonomických důvodů. O udělení mezinárodní ochrany požádala až po několika letech svého pobytu v ČR, a to konkrétně v návaznosti na skutečnost, že přišla o povolení k pobytu na území ČR a dokonce zde pracovala nějakou dobu nelegálně. Neuposlechla poté vydaného výjezdního příkazu a setrvala v ČR. Důvody, pro něž požádala na radu právníka o mezinárodní ochranu, jsou nabíledni.
28. Krajský soud předně považuje za nutné zdůraznit, že azyl, jakož i další formy mezinárodní ochrany, jsou zcela mimořádnými instituty sloužícími k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a jeho prostřednictvím nelze obcházet procedury upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně dalších zákonů – k tomu viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Žalobkyni lze přisvědčit zcela obecně v tom směru, že samotná skutečnost, že důvodem pro podání žádosti je snaha o legalizaci jejího pobytu na území ČR, nezbavuje žalovaného povinnosti zabývat se případnou existencí azylově relevantních důvodů. Tyto závěry vyplývají i z rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 – 49, podle něhož *„skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.“*
30. Nicméně i přesto krajský soud dává zcela za pravdu žalovanému v tom, že žalobkyni uváděné skutečnosti rozhodně nemohou odůvodnit udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) či b) zákona o azylu už jen z toho důvodu, že se v jejím případě nejedná o obavu z pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů (tj. z důvodu politického příslušnosti či přesvědčení, náboženství, rasy, pohlaví apod.). Tyto důvody žalobkyně vůbec ve správním řízení ani v žalobě nezmínila a není třeba se jimi podrobně zabývat.
31. Pokud žalobkyně při pohovoru ve správním řízení uvedla, že ve Vietnamu je zlý režim, neboť lidé nemohou říkat, co si myslí, nelze to samo o sobě považovat za důvod pronásledování. Žalobkyně sama opětovně popřela, že by s vietnamským

režimem měla jakékoliv potíže a bez problémů se do Vietnamu opakovaně po svém odjezdu do ČR vracela. Mentální (vnitřní) výhrada k panujícímu režimu, která nemá žádné vnější vyjádření, nečiní ze svého nositele oponenta režimu ani disidenta. V případě žalobkyně tedy nešlo o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, což žalovaný dostatečně zdůvodnil.

32. Nepochybně je povinností žalovaného vypořádat se při zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany se všemi jejími formami. Žalobkyně nenamítala žádné skutečnosti, které by měly relevanci z hlediska aplikace § 13 zákona o azylu. Naopak z jejího příběhu vyplývá, že má celou rodinu ve Vietnamu. Co se týká tzv. humanitárního azylu, je třeba podotknout, že tato forma mezinárodní ochrany je odvislá výlučně od správního uvážení žalovaného, jakož i od interpretace neurčitěho pojmu „*důvody zvláštního zřetele hodné*.“ Pokud ve skutkovém příběhu žalobkyně nejsou žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by u ní mohly být podmínky pro udělení humanitárního azylu naplněny, není třeba podrobně zdůvodňovat, že takové okolnosti v případě dány nejsou. Pokud tedy žalovaný pouze věcně uzavřel, že tyto typové okolnosti (např. vážná nemoc, stav po úrazu, péče o těžce nemocného rodinného příslušníka atd.) nejsou dány, nejde ani o nepřezkoumatelnost, ani o nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak přílehlavě uvedl NSS k výkladu § 14 zákona o azylu: „*Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
33. Žalobkyně rovněž tak netvrdila, že by jí v případě návratu do Vietnamu hrozila tzv. vážná újma (§ 14a odst. 2 zákona o azylu), která je podmínkou pro přiznání tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu je evidentní, že žalobkyni nehrozí v důsledku příp. návratu z ČR ani zatčení, ani mučení v důsledku vazby či věznění či jiné jednání, které by bylo v rozporu se zákazem obsaženým v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobkyně není politickým odpůrcem vietnamského režimu a není ani z jiných důvodů v hledáčku vietnamských státních orgánů. Ve Vietnamu rovněž neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na území ČR nevede žádný rodinný život, není v jejím případě myslitelná ani úvaha o porušení mezinárodních závazků ČR ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy). Stejně tak nejsou u žalobkyně jednoznačně dány takové okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 14b zákona o azylu (doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny).
34. Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil situaci ve Vietnamu zejm. z hlediska její osobní situace. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný hodnotil relevantní zprávy o zemi původu (tzn. Vietnamu) zcela dostačujícím způsobem v kontextu skutkového stavu, zejm. tvrzení samotné žalobkyně uvedených v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož žalobkyně

proti hodnocení jednotlivých zpráv nic konkrétního nenamítala, krajský soud se přezkumem obsahu těchto zpráv podrobněji nezabýval.

35. K námitce porušení zákazu libovůle (§ 2 odst. 4 správního řádu) krajský soud uvádí, že žalobkyně tuto námitku pojala velmi obecně (jakkoliv odkázala na četnou judikaturu správních soudů) a není vůbec zřejmé, k jaké části argumentace žalovaného se má vztahovat. Krajský soud sám neshledal v napadeném rozhodnutí žádné prvky svědčící pro porušení tohoto zákazu, a proto ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.